

ประกาศ
ใช้สนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย์และการเดินเรือ
ระหว่างประเทศไทย กับ เคนมาร์ก

มีพระบรมราชโองการให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่สนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย์และการเดินเรือระหว่างประเทศไทยกับเคนมาร์ก ซึ่งได้ลงนามกันณะโคเปนเฮเกนเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ มีบทในข้อ ๒๖ ว่า จะได้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ ภายหลังวันแลกเปลี่ยนสัตยาบันเป็นต้นไป และ

โดยที่พระราชสัตยาบันของทั้งสองฝ่ายได้แลกเปลี่ยนกันณะโคเปนเฮเกนเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐.

ฉะนั้น สนธิสัญญานี้ จึงเป็นอันใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นต้นไป.

อนึ่ง มีหนังสือสัญญาประกอบสนธิสัญญา ซึ่งพึงประกาศด้วยคือ :

- (๑) โปรโตคอลสุดท้าย.
- (๒) จกหมายเหตุแลกเปลี่ยนอนุสนธิวรรค ๔ แห่ง โปรโตคอลสุดท้าย ว่าด้วย
อสังหาริมทรัพย์.

ประกาศมาณะวันที่ ๑๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นปีที่ ๔ ในรัชชกาล
ปัจจุบัน.

ผู้รับสนองพระราชโองการ

(ลงนาม) พ.อ. พหลพลพยุหเสนา.
นายกรัฐมนตรี.

(คำแปล)*

สนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย์และการเดินเรือ

ระหว่าง

ประเทศไทย กับ เดนมาร์ก

พระบาทสมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งประเทศไทยและพระบาทสมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งเดนมาร์กและไอซ์แลนด์ มีพระราชประสงค์ที่จะยังความสัมพันธ์ทางมิตรภาพและความเข้าใจอันดีซึ่งมีอยู่โดยผาสุกระหว่างรัฐทั้งสองให้มั่นคงแข็งแรงยิ่งขึ้น และทรงตระหนักว่าการนี้ไม่มีทางสำเร็จได้ดีกว่าที่จะตรวจแก้สนธิสัญญาซึ่งมีอยู่ระหว่างประเทศทั้งสองเท่าทุกวันนี้ จึงได้ทรงตกลงกระทำการตรวจแก้เช่นว่านี้ให้สมบูรณ์ โดยอาศัยหลักการด้อยที่ด้อยปฏิบัติต่อกัน หลักความเป็นธรรมและหลักคุณประโยชน์แก่กันและกัน และเพื่อการนี้ได้ทรงแต่งตั้งผู้มีอำนาจเต็มของพระองค์ กล่าวคือ :

ฝ่ายพระบาทสมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งประเทศไทย :

พล.ว. พระยาราชวังสัน อัครราชทูตของพระองค์ ;

ฝ่ายพระบาทสมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งเดนมาร์กและไอซ์แลนด์ :

บีเตอร์ รอชกุน มุนช ก.ศ. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ;

ผู้ซึ่ง เมื่อได้ส่งหนังสือมอบอำนาจเต็มของแต่ละฝ่ายให้แก่กันและกัน และได้ตรวจเห็นว่าเป็นไปตามแบบที่ดีและถูกต้องแล้ว ได้ทำความตกลงกันเป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้ :

ข้อ ๑.

จะได้มีสันติภาพเป็นนิจและมิตรภาพเป็นนิรันดร์ระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรเดนมาร์ก.

ข้อ ๒.

คนชาติแห่งอัครภาคผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่าย เมื่อปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่ใช้อยู่ในอาณาเขตที่อีกฝ่ายหนึ่ง จะได้รับอนุญาตให้เข้ามา เดินทางและมีถิ่นที่อยู่ในอาณาเขต

* สนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย์และการเดินเรือ ระหว่างประเทศไทยกับเดนมาร์ก พิมพ์ที่โรงพิมพ์ “บางกอกไทมส์” จำกัด มีนาคม ๒๔๘๒.

นี้ ให้บำเพ็ญการศาสนา การศึกษาอบรมและการกุศล ให้เป็นเจ้าของหรือเช่าและยึดถือ โรงเรียน โรงหัตถกรรม คลังสินค้าและโรงร้าน ให้ใช้ตัวแทนตามที่ตนเลือกสรร และให้เป็นเจ้าของหรือเช่าที่ดินเพื่อถิ่นที่อยู่ พาณิชย อุตสาหกรรม การศาสนา การกุศลและการอื่น ๆ ที่ชอบด้วยกฎหมายและเพื่อใช้เป็นสุสานโดยมีกำหนดอย่างเดียวกันกับคนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง.

จะไม่ถูกบังคับ โดยข้ออ้างใด ๆ ให้เสียอากร ภาษีหรือค่าภาระใด ๆ ในสภาพใด ๆ ก็ตาม นอกจากหรือยิ่งกว่าที่คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งต้องเสียหรือจะต้องเสีย.

คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะได้รับความคุ้มครองและความมั่นคงเป็นเงื่อนไข ในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง สำหรับตัวตนและทรัพย์สินของตนและในการนี้ จะได้อุปโภคสิทธิและเอกสิทธิอย่างเดียวกันกับที่ให้หรือจะได้ให้แก่คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ทั้งนี้ ต้องปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่ใช้อยู่ในท้องถิ่น.

อย่างไรก็ดี จะได้รับยกเว้นในอาณาเขตต์ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจากงานการใด ๆ ที่บังคับ ไม่ว่าในทางปกครองหรือในทางศาล เว้นแต่ในกรณีการเป็นผู้ปกครอง และจากการบริหารการทหารที่บังคับ ไม่ว่าทางบก ทางทะเล หรือทางอากาศ ไม่ว่าในกองทัพประจำหรือในกองรักษากองแห่งชาติ หรือในมิลิเชีย จากภาระอุดหนุนทั้งปวง ไม่ว่าเป็นเงินหรือเป็นของ ที่ตั้งบังคับแทนการบริหารการทหารด้วยตนเอง และจากการกักขังใด ๆ ที่บังคับ และการให้ใด ๆ ที่บังคับ และจากภาระอุดหนุนราชการทหารทั้งปวง ในยามสันติภาพก็ดี หรือในยามสงครามก็ดี จะไม่ถูกบังคับด้วยการเรียกเพื่อราชการทหารนอกจากที่ตั้งบังคับแก่คนชาติพื้นเมือง และต่างฝ่ายต่างมีสิทธิที่จะได้รับค่าทดแทนอันจะพึงใช้ให้แก่คนชาติพื้นเมืองตามบันดากฎหมายที่ใช้ในประเทศแต่ละฝ่าย.

คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะได้อุปโภคเสรีภาพเต็มที่ในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งในการเชื่อถือโดยบริสุทธิ์ใจและ ในบังคับแห่งกฎหมายและข้อบังคับในท้องถิ่น จะได้อุปโภคสิทธิประกอบพิธีกรรมสักการบูชา จะเป็นการเฉพาะเอกชนหรือเป็นการสาธารณะก็ตาม.

ในการท้งปวงที่เกี่ยวกับการแสวงพาณิชย์ การเรือ อุตสาหกรรมและเกษตรกรรม และอาชีพและวิชาชีพ คนชาติแห่งอัครภาคิผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะได้อยู่ในฐานะอย่างเดียวกันกับคนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ซึ่งทุกประการตลอดทั่วอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง.

จะได้มีสิทธิในอาณาเขตต์นั้นที่จะได้มา ครอบครองหรือจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ และอสังหาริมทรัพย์ชนิดใด ๆ ที่กฎหมายซึ่งใช้อยู่ในประเทศพื้นเมืองอนุญาตหรือจะได้อนุญาตต่อไปให้คนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ซึ่งได้มา ครอบครองหรือจำหน่ายได้.

ข้อ ๓.

เคหสถาน คลังสินค้า โรงหัตถกรรม โรงร้านและบันดาอาคารอื่น ๆ ทั้งปวงแห่งคนชาติของอัครภาคิผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง ตลอดทั้งบันดาสถานที่ทั้งปวงซึ่งใช้เนื่องกัน เพื่อการต่าง ๆ ที่ชอบด้วยกฎหมาย จะได้รับยกเว้นจากการเข้าตรวจและค้นและจากการสอบดูหรือตรวจสมุด กระดาษเอกสาร หรือบัญชีซึ่งเก็บไว้ในที่นั้นเว้นแต่จะกระทำตามเงื่อนไขและแบบที่บัญญัติ โดยกฎหมายและข้อบังคับที่ใช้แก่คนชาติแห่งอัครภาคิผู้ทำสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง.

ข้อ ๔.

คนชาติแห่งอัครภาคิผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะได้มีเสรีภาพที่จะมากับเรือและของบันทุกของตนโดยปลอดอุปสรรคยังบันดาถิ่นที่ เมืองท่าและทางน้ำทั้งปวงในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเปิดหรือจะได้เปิดเพื่อการพาณิชย์และการเดินเรือกับต่าง้าว แต่ทว่าต้องปฏิบัติตามกฎหมายแห่งประเทศที่ตนมานั้น.

ข้อ ๕.

ในกรณีที่อัครภาคิผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีความจำเป็นที่จะตั้งข้อห้ามหรือข้อจำกัดการนำเข้าหรือการนำออกสินค้าใด ๆ ระหว่างประเทศทั้งสอง ภาคิที่กล่าวนั้นรับสัญญาว่าจะได้คำนึงถึงผลประโยชน์ของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งเท่าที่จะทำได้.

ข้อความในสนธิสัญญานี้มิให้แปลความไปในทางจำกัดสิทธิแห่งอัครภาคิผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในอันจะตั้งบังคับ :

- ๑) ข้อห้าม ข้อจำกัดหรือข้อบังคับเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการสำรวจหรือรายได้แผ่นดิน รวมทั้งกฎหมายที่ห้ามหรือจำกัด การนำเข้า การนำออก หรือการขาย อัลกอฮอล์หรือเครื่องดื่มที่มีอัลกอฮอล์หรือฝิ่น ใบโคคา วัตถุที่แปรมาจากสิ่งนั้น ๆ และยาเสพติดอื่น ๆ ตลอดจนกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งตั้งบังคับแก่สิ่งของซึ่งกฎหมายแห่งชาติพื้นเมืองห้ามหรือจำกัดหรือจะได้ห้ามหรือจำกัดการผลิต การบริโภค การขายหรือการขนส่งภายใน ;
- ๒) ข้อห้ามหรือข้อจำกัดการค้าหรือการค้าขายอาวุธ เครื่องกระสุนและสัมภาระการสงคราม และในพฤกษัตริการณมิใช่ธรรมดาที่เสี่ยงพัสตุการทหารอื่น ๆ ทั้งปวง ;
- ๓) ข้อห้ามหรือข้อจำกัดที่จำเป็นสำหรับคุ้มครองความมั่นคงหรือสุขภาพแห่งชาติหรือสาธารณะ หรือสำหรับคุ้มครองชีวิตสัตว์ หรือพืชจากโรค โรคภัยหรือความสูญพันธุ์ ;
- ๔) ข้อห้ามหรือข้อจำกัดสิ่งของซึ่งในการผลิตหรือการค้าเป็นหรือต่อไปจะได้เป็นวัตถุแห่งการผูกขาดภายในประเทศซึ่งรัฐเป็นผู้ประกอบหรือควบคุม.

ข้อ ๖.

คนชาติแห่งอัครภาคิผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายย่อมขึ้นศาลยุติธรรมของอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อเรียกร้องและป้องกันสิทธิของตนได้โดยปลอดอุปสรรค และย่อมมีเสรีภาพ เท่าเทียมกับคนชาติแห่งอัครภาคิผู้ทำสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งและคนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง ในอันจะเลือกและใช้นักกฎหมาย ทนายความและผู้แทนเพื่อเรียกร้องและป้องกันสิทธิของตนในศาลนั้น ๆ.

มิให้ทั้งเงื่อนไขหรือข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ บังคับแก่คนชาติแห่งอัครภาคิผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเนื่องในการขึ้นศาลยุติธรรมของอีกฝ่ายหนึ่งดังกล่าวแล้วซึ่งไม่เป็นอันใช้แก่คนชาติแห่งอัครภาคิอีกฝ่ายหนึ่งหรือแก่คนชาติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง.

ความยกเว้นจากข้อบังคับว่าด้วย “เคาติโอ ยุติคาตุม ซอลวิ” (การค้าประกันการปฏิบัติตามคำพิพากษา) นั้น จะให้ก็แต่โดยเงื่อนไขที่เป็นการถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกัน.

ข้อ ๗.

บริษัทจำกัดและอื่น ๆ ทั้งปวงในลักษณะเศรษฐกิจ ซึ่งจัดตั้งขึ้นแล้วหรือจะได้จัดตั้งขึ้นต่อไปตามกฎหมายแห่งอัครภาคิผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดและมีภูมิลำเนาอยู่ในอาณา

เขตต์ของภาคฝ่ายนั้น ย่อมได้รับอนุญาตในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งให้ใช้สิทธิของตนและปรากฏเป็นโจทก์หรือจำเลยในศาลก็ได้ ทั้งนี้ต้องปฏิบัติตามกฎหมายของภาคอีกฝ่ายหนึ่งนั้น.

มิให้ตั้งเงื่อนไขหรือข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ บังคับแก่บริษัทเช่นว่านี้ที่ได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเนื่องในการขึ้นศาลยุติธรรมของอีกฝ่ายหนึ่งดังกล่าวแล้วซึ่งไม่เป็นอันใช้แก่บริษัทแห่งชาติพื้นเมืองหรือบริษัทแห่งชาติที่ได้รับอนุญาตกระหิยัง.

บริษัทเช่นว่านี้ หากปฏิบัติตามกฎหมายแห่งภาคอีกฝ่ายหนึ่งและได้รับการอนุญาตที่จำเป็นในกรณีที่ถูกกฎหมายดังกล่าวแล้วบังคับว่าจะต้องได้รับอนุญาตเช่นนั้น จะตั้งถิ่นฐานในประเทศที่กล่าวหนหลัง ตั้งสาขาและสำนักตัวแทนและประกอบกิจการของตนในประเทศนั้นก็ได้.

ในส่วนที่เกี่ยวกับการประกอบกิจการของตนและในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิที่จะได้มาครอบครองและเช่าสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ บริษัทเช่นว่านี้ เมื่อให้เข้ามาแล้ว จะได้อุปโภคผลประโยชน์อย่างเดียวกับที่ให้หรือจะได้ให้แก่บริษัทที่คล้ายกันแห่งชาติที่ได้รับอนุญาตกระหิยัง.

ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินของตนนั้นจะไม่ต้องอยู่ในบังคับแห่งภาระทั้งบังคับ ภาษี หรืออากร ไม่ว่าสภาพใด ๆ นอกจากหรือยิ่งกว่าที่เก็บหรือจะได้เก็บแก่บริษัทแห่งชาติที่ได้รับอนุญาตกระหิยัง และจะเก็บภาระทั้งบังคับ ภาษี หรืออากรใด ๆ ได้ก็แต่ในส่วนธุรกิจของบริษัทที่ว่านี้ซึ่งกระทำในอาณาเขตต์ของภาคีผู้ทำสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งและในส่วนทรัพย์สินซึ่งมีอยู่โดยแท้จริงในอาณาเขตต์นั้นเท่านั้น.

ข้อ ๘.

ในส่วนที่เกี่ยวกับการไปมาค้าขายผ่านแดนนั้น อัครภาคีผู้ทำสัญญาในความสัมพันธ์แก่กันและกันจะได้ใช้บทแห่งอนุสัญญาและข้อบัญญัติว่าด้วยเสรีภาพในการผ่านแดน ซึ่งได้ลงนามกันณะบาร์เซโลนาเมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ค.ศ. ๑๙๒๑.

ข้อ ๘.

อัครราชผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายตกลงให้ผลประติบัติแห่งชาติพื้นเมืองแก่อีกฝ่ายหนึ่ง ในการทั้งปวงที่เกี่ยวกับการขนส่งบุคคล ข้าวของเดินทางและของต่าง ๆ ในและผ่านอาณาเขตของตน.

ข้อ ๑๐.

ของต่าง ๆ ทุกสภาพ ซึ่งมีกำเนิดภายในอาณาเขตของอัครราชผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งและนำเข้ามาในอาณาเขตของอีกฝ่ายหนึ่ง จะไม่ถูกบังคับในอาณาเขตนั้นให้เสียอากรสรรพสามิต ค่าขนอน ค่าอากรการบริโภคนและอากรภายในอื่นใดยิ่งกว่าที่เรียกเก็บ หรือจะได้เรียกเก็บแก่ของคล้ายกันแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง.

ข้อ ๑๑.

เป็นที่ตกลงกันว่า พิกัดอัตราศุลกากรซึ่งใช้แก่สิ่งของที่เป้นผลิตผลหรือสิ่งหัตถกรรมแห่งอัครราชผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดซึ่งนำเข้ามาในอาณาเขตของอีกฝ่ายหนึ่งจะได้กำหนดให้เป็นระเบียบตามกฎหมายและข้อบังคับแห่งประเทศที่นำเข้ามา.

อัครราชผู้ทำสัญญาตกลงให้ผลประติบัติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งแก่กันและกัน ในการทั้งปวงที่เกี่ยวกับศุลกากรและอากรอุปกรณทุกชนิด การกำหนดประเภทและการตีความแห่งพิกัดอัตราศุลกากรและในวิธีการเรียกเก็บอากรต่าง ๆ และ นอกจากนี้ ในการทั้งปวงที่เกี่ยวกับข้อระเบียบ แบบพิธีและค่าภาระที่ต้งบังคับเนื่องจากการตรวจมอบของผ่านศุลกากร การคืนอากร การใช้คลังสินค้า ทัณฑ์บนและหนังสือสำคัญกำเนิดสินค้า.

ฉะนั้น ผลิตภัณฑ์ธรรมชาติหรือหัตถกรรมซึ่งมีกำเนิดในประเทศผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ซึ่งนำเข้ามาในอาณาเขตของอีกฝ่ายหนึ่ง จะมาจากถิ่นที่ใด ๆ ก็ตาม จะไม่ต้องอยู่ในบังคับ ในกรณีใด ๆ ที่เกี่ยวกับการที่กล่าวข้างบนนี้ ให้เสียอากร ภาษีหรือค่าภาระใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อระเบียบและแบบพิธีใด ๆ นอกจากหรือยิ่งกว่าที่ต้งบังคับหรือจะได้ต้งบังคับต่อไปแก่ผลิตภัณฑ์อันคล้ายคลึงกันซึ่งมีกำเนิดในประเทศภายนอกใด ๆ.

โดยนัยเดียวกัน ผลิภัณฑ์ธรรมชาติหรือหัตถกรรมที่นำออกจากอาณาเขตต์ของภาคิผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดและมีปลายทางไปยังอาณาเขตต์ของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งจะไม่ต้องอยู่ในบังคับในกรณีใด ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับการที่กล่าวแล้ว ให้เสียอากร ภาษี หรือค่าภาระใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อระเบียบและแบบพิธีใด ๆ นอกจากหรือยิ่งกว่าที่ตั้งบังคับหรือจะโต้ตั้งบังคับแก่ผลิภัณฑ์อันคล้ายคลึงกันในเมื่อมีปลายทางไปยังอาณาเขตต์แห่งประเทศอื่นใด.

ข้อ ๑๒.

คนชาติแห่งอัครภาคิผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะได้มีสิทธิในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งอย่างเดียวกันกับคนชาติแห่งอัครภาคิผู้ทำสัญญาฝ่ายนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิบัตรการนิมิต เครื่องหมายการค้า ชื่อการค้า แบบแผนและสิทธิตลอดแบบวรรณกรรมและศิลปกรรม ทั้งนี้ต้องปฏิบัติตามแบบพิธีที่บัญญัติไว้โดยกฎหมาย.

ข้อ ๑๓.

เรือพาณิชย์แห่งอัครภาคิผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ที่มีอับเนกิตี หรือมีของบันทุกกิตี ซึ่งมาถึงหรือออกไปจากเมืองท่าของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งจะได้อุปโภคสิทธิ เอกสิทธิ เสรีภาพ ความอนุเคราะห์ ความคุ้มกันและความยกเว้นในการต่าง ๆ ในการเดินเรืออย่างเดียวกันกับที่เรือแห่งชาติพื้นเมืองอุปโภคอยู่หรือจะได้อุปโภคต่อไป ไม่ว่าเรือดังกล่าวแล้วมีต้นทางมาจากถิ่นที่ใดและมีปลายทางไปยังถิ่นที่ใดก็ตาม.

ในส่วนที่เกี่ยวกับอากร ค่าระวางตัน ค่าท่า ค่านำร่อง ค่าประภาคาร ค่าด่านกักตรวจโรค หรือค่าอากรอื่น ๆ ที่คล้ายหรือทำนองเดียวกัน ไม่ว่าสภาพใดหรือจะเรียกชื่ออย่างใดก็ตาม ซึ่งเรียกเก็บในนามหรือเพื่อประโยชน์แห่งรัฐบาล พนักงานสาธารณะ บุคคลเอกชน บรรษัทหรือสถานการชนิดใด ๆ นั้น อัครภาคิผู้ทำสัญญาต่างจะได้ใช้บทแห่งอนุสัญญาและข้อบัญญัติว่าด้วยระบอบการระหว่างชาติในเรื่องเมืองท่าทะเล ซึ่งได้ลงนามกันณะเจนีวาเมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๒๓.

ข้อ ๑๔.

อัครภาคิผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่าย ภายใต้บังคับแห่งบทข้อ ๕ จะได้อนุญาตการนำเข้าหรือการนำออกบันคาสินค้าทั้งปวงซึ่งจะพื้งนำเข้าหรือนำออกได้โดยชอบด้วยกฎหมาย กับทั้ง

การบันทุกคนโดยสารมาจากหรือไปยังอาณาเขตแต่ละฝ่าย ในเรือของอีกฝ่ายหนึ่งและเรือของบันทุกและคนโดยสารในเรือดังกล่าวแล้วจะได้อุปโภคเอกสิทธิอย่างเดียวกันกับเรือของบันทุกและคนโดยสารในเรือแห่งชาติพื้นเมือง และจะไม่ต้องอยู่ในบังคับแห่งอากร ค่าภาระหรือข้อจำกัดใด ๆ อย่างอื่นหรือยิ่งขึ้นไป.

ข้อ ๑๕.

ในการท่งปวงที่เกี่ยวกับการเข้ามา การปล่อย การจอด การบันทุกและการถ่ายบันทุกแห่งเรือต่าง ๆ ในเมืองท่า ท้องท่า อู่ ที่ทอด ท่า หรือทางน้ำแห่งประเทศทั้งสองนั้นจะให้เอกสิทธิใด ๆ แก่เรือแห่งชาติพื้นเมืองไม่ได้โดยมิได้ให้เท่าเทียมกันแก่เรือของประเทศอีกฝ่ายหนึ่ง เจตนาของอัครราชทูตผู้ทำสัญญามีอยู่ว่า ในการเหล่านี้อำนาจของแต่ละฝ่ายจะได้รับผลประโยชน์ซึ่งให้แก่เรือแห่งชาติพื้นเมือง.

ข้อ ๑๖.

การค้าขายฝั่งและการประมงแห่งชาติของอัครราชทูตผู้ทำสัญญาทั้งสองฝ่าย เป็นอันยกเว้นจากบทแห่งสนธิสัญญานี้ และจะได้กำหนดให้เป็นระเบียบตามกฎหมายและข้อบังคับแห่งประเทศไทยและเคนมาร์แล้วแต่กรณี.

ข้อ ๑๗.

เรือรบหรือเรือพาณิชย์ใด ๆ แห่งอัครราชทูตผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดซึ่งถูกบังคับด้วยกำลังคลื่นลม หรือด้วยเหตุทุกขภัยอื่นใด ให้เข้าอาศัยกำบังในเมืองท่าของอีกฝ่ายหนึ่งนั้นจะได้มีเสรีภาพกระทำการซ่อมในที่นั้น จัดหาเสบียงพัสดุที่จำเป็นทั้งปวงและกลับออกทะเลไปโดยไม่ต้องเสียค่าอากรใด ๆ นอกจากที่เรือแห่งชาติพื้นเมืองจักต้องเสีย แต่ทว่า ในกรณีที่น่ายเรือแห่งเรือพาณิชย์มีความจำเป็นที่จะจำหน่ายของบันทุกเสียส่วนหนึ่งเพื่อชำระค่าใช้สอยก็จำต้องปฏิบัติตามข้อบังคับและพิกัดอัตราค่าอากรแห่งดินที่ตนได้มานั้น.

ถ้าหากว่าเรือรบหรือเรือพาณิชย์ใด ๆ แห่งอัครราชทูตผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเกยติดตันหรืออับปางลงตามฝั่งของอีกฝ่ายหนึ่ง เจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นจะได้แจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าพนักงานกงสุลซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในเขตต้นนั้นหรือให้เจ้าพนักงานกงสุลแห่งภูวออีกฝ่ายหนึ่งที่อยู่ใกล้ที่สุดทราบโดยเร็ว.

เรือใด ๆ ที่เกยติดตันหรืออับปางลงตังก่อแล้วและส่วนทั้งปวงแห่งเรือนั้น และเครื่องตกต่างกับส่วนอุปกรณ์ทั้งปวงของเรือนั้น และของกับสินค้าทั้งปวงที่ช่วยกู้มาได้จากเรือนั้น รวมทั้งที่ได้โยนลงทะเล หรือ ถ้าได้ขาย ก็เงินที่ได้จากการขายนั้น กับทั้งกระดาดเอกสารทั้งปวงที่พบอยู่บนเรือใด ๆ ที่เกยติดตันหรืออับปางลงตังก่อแล้วนั้น จะได้มอบให้แก่เจ้าของหรือตัวแทนเจ้าของ เมื่อเรียกร้องมา ภายในเวลาที่กำหนดโดยกฎหมายและข้อบังคับแห่งประเทศที่เกิดเหตุอับปางหรือเกยติดตันขึ้น และเจ้าของหรือตัวแทนดังกล่าวแล้วจะต้องใช้เงิน ก็แต่ในส่วนค่าใช้จ่ายที่ต้องจ่ายในการเก็บรักษาทรัพย์สินนั้นไว้กับทั้งค่าใช้จ่ายในการช่วยกู้หรืออื่น ๆ ซึ่งจะพึงใช้ให้ในกรณีที่เรือแห่งชาติพื้นเมืองอับปางหรือเกยติดตัน.

ของและสินค้าที่ช่วยกู้มาได้จากการอับปางหรือเกยติดตันจะได้รับยกเว้นจากบันดาศุลกากรทั้งปวงเว้นแต่จะได้ตรวجمอบไปเพื่อการบริโภค ในกรณีเช่นนี้จะต้องเสียค่าอากรธรรมดา.

ในกรณีที่เรือใด ๆ ของคนชาติแห่งอัครราชทูตทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถูกกำลังคลื่นลมพัดเข้าฝั่ง เกยติดตันหรืออับปางลงในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง เจ้าพนักงานกงสุลผู้มีหน้าที่แห่งอัครราชทูตทำสัญญาซึ่งเป็นเจ้าสังกัดแห่งเรือนั้น ถ้าเจ้าของหรือตัวแทนเจ้าของไม่อยู่ หรืออยู่แต่ขอร้องแล้ว ย่อมได้รับอำนาจให้เข้าเกี่ยวข้องเพื่ออำนวยความสะดวกช่วยเหลือที่จำเป็นแก่คนชาติแห่งรัฐของตน.

ข้อ ๑๘.

เรือรบแห่งอัครราชทูตทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะเข้ามา พักอยู่และทำการซ่อมแซมในบันดาเมืองท่าและดินที่ของอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งยอมให้เรือรบแห่งชาติอื่น ๆ เข้าถึง ก็ได้ ทั้งนี้ จะต้องปฏิบัติตามข้อบังคับและจะได้อุปโภคเกียรติยศ อาณาประโยชน์ เอกสิทธิและความยกเว้นต่าง ๆ อย่างเดียวกันกับที่ยอมให้ฉบับนี้ หรือจะได้ยอมให้ต่อไปแก่เรือรบแห่งชาติใด ๆ อื่น.

ข้อ ๑๙.

เจ้าพนักงานกงสุลแห่งอัครราชทูตทำสัญญาแต่ละฝ่ายซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งจะได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นที่เท่าที่จะให้ได้ตามกฎหมายในอัน

จะเอาตัวผู้หลบหนีจากเรือของภาคฝ่ายที่กล่าวก่อนขึ้นมา แต่ทว่า บทกำหนดข้อนี้จะไม่เป็นอันใช้แก่คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาซึ่งเป็นเจ้าสังกัดแห่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นซึ่งถูกรังขอให้ช่วยเหลือ.

ข้อ ๒๐.

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะแต่งตั้งกงสุลใหญ่ กงสุล รองกงสุลและเจ้าพนักงานหรือตัวแทนกงสุลอื่น ๆ ให้มีถิ่นที่อยู่ในเมืองและเมืองท่าแห่งอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งที่อนุญาตให้เจ้าพนักงานเช่นเดียวกันแห่งภูวชนอื่น ๆ มีถิ่นที่อยู่ ก็ได้.

แต่ทว่า เจ้าพนักงานและตัวแทนกงสุลดังกล่าวแล้วจะเข้าปฏิบัติงานการไม่ได้จนกว่าจะได้รับความเห็นชอบและอนุมัติจากรัฐบาลที่ตนถูกส่งไปประจำ.

โดยเงื่อนไขที่เป็นการถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกัน จะได้มีสิทธิที่จะใช้อำนาจทั้งปวงและจะได้อุปโภคบันดาเกียรติยศ เอกสิทธิ ความยกเว้นและความคุ้มกันทุกอย่างซึ่งให้ หรือจะให้ได้แก่เจ้าพนักงานกงสุลแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง.

ข้อ ๒๑.

ในกรณีที่ดินชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตายลงในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งโดยไม่ปรากฏในประเทศที่ตายลงว่ามีทายาทใด ๆ ที่ใครรู้จักหรือผู้จัดการพินัยกรรมซึ่งผู้ตายได้แต่งตั้งไว้ เจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นผู้มีอำนาจจะได้แจ้งความในทันทีแก่เจ้าพนักงานกงสุลที่ใกล้ชิดที่สุดแห่งชาติเจ้าสังกัดของผู้ตาย เพื่อจะได้แจ้งข้อความที่จำเป็นต่อไปยังผู้ที่มีส่วนได้เสียโดยทันที.

ในกรณีที่ดินชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตายลงในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง โดยมีทั้งผู้ใดไว้ณที่ดินที่ตายลง ซึ่งเป็นบุคคลที่มีสิทธิตามกฎหมายแห่งประเทศของผู้ตายในอันจะเข้ารักษาและจัดการทรัพย์สินมรดก เจ้าพนักงานกงสุลผู้มีอำนาจแห่งรัฐเจ้าสังกัดของผู้ตายจะได้รับอำนาจให้เข้าพิทักษ์รักษาและจัดการทรัพย์สินมรดกโดยวิธีและตามข้อจำกัดที่บัญญัติโดยกฎหมายแห่งประเทศที่ทรัพย์สินของผู้ตายตั้งอยู่.

บทที่ว่ามานี้ ให้ใช้ในกรณีที่คนชาติแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตายลง นอกอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง แต่มีทรัพย์สินในอาณาเขตต์นั้น โดยมีได้ทั้งผู้ใดไว้ในอาณาเขตต์นั้นซึ่งมีสิทธิที่จะเข้ารักษาและจัดการทรัพย์สินมรดกด้วย.

ข้อ ๒๒.

บทแห่งสนธิสัญญานี้ไม่เป็นอันใช้แก่ :

- ๑) ความอนุเคราะห์ที่ให้หรือจะให้ได้ให้ต่อไปแก่รัฐที่ใกล้เคียง เพื่อให้ความสะดวกแก่การไปมาค้าขายชายแดน ;
- ๒) ความอนุเคราะห์ที่ให้หรือจะให้ได้ให้ต่อไปแก่รัฐภายนอกโดยอาศัยความตามสหภาพศุลกากร ;
- ๓) ความอนุเคราะห์ที่ให้หรือจะให้ได้ให้โดยสัญญาแก่รัฐภายนอก เพื่อหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีอากรสองซ้ำหรือเพื่อยกยักยัดคุ้มครองรายได้แผ่นดินแห่งกันและกัน ;
- ๔) ความอนุเคราะห์ที่ให้หรือจะให้ได้ให้ต่อไปแก่รัฐที่ใกล้เคียง เกี่ยวกับการเดินเรือหรือการใช้ทางน้ำเขตต์แดนที่เดินเรือจากทะเลไม่ได้.

ข้อ ๒๓.

ข้อพิพาทใดๆ ซึ่งหากจะเกิดขึ้นระหว่างอัครภาคีผู้ทำสัญญาในเรื่องข้อความ การตีความ หรือการใช้สนธิสัญญานี้ซึ่งไม่สามารถระงับได้โดยทางทูตนั้น เมื่อภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งขอร้อง ก็จะได้เสนอให้ศาลประจำยุติธรรมระหว่างชาติณะกรุงเฮกวินิจฉัยในเมื่อไม่มีความตกลงกันว่ามิให้กระทำเช่นนั้น ภาคีทั้งสองฝ่ายรับสัญญาในที่นี้จะรับสนองตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการว่าเป็นข้อผูกพัน ศาลที่ว่านั้นจะได้ให้คำพิพากษาตามวิธีพิจารณารบรัดที่กล่าวไว้ในข้อ ๒๔ แห่งข้อบัญญัติของศาล เว้นแต่อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะได้ตกลงกันให้ใช้วิธีพิจารณารบรัด.

ข้อ ๒๔.

สนธิสัญญานี้ นับแต่วันที่เริ่มใช้ ก็ให้ใช้แทนสนธิสัญญาทางไมตรี พาณิชย์และการเดินเรือระหว่างประเทศไทยกับเดนมาร์ก ซึ่งได้ลงนามกันณะโคเปนเฮเกนเมื่อวันที่ ๑

กันยายน ค.ศ. ๑๙๒๕ และนับแต่วันที่ว่าสนธิสัญญา ค.ศ. ๑๙๒๕ ดังกล่าวแล้วและข้อตกลงและความตกลงทั้งปวงที่เป็นอุปกรณ์แก่สนธิสัญญานั้นซึ่งได้ทำขึ้นหรือมีอยู่ระหว่างอัครภาคีทำสัญญาทั้งสองฝ่ายจะได้เลิกเป็นข้อผูกพัน.

ข้อ ๒๕.

สนธิสัญญานี้ให้คงใช้บังคับอยู่เป็นเวลา ๕ ปี นับแต่วันที่ที่มีผล.

ในกรณีที่อัครภาคีทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมิได้แจ้งเจตนาเลิก ๑๒ เดือนก่อนสิ้นกำหนด ๕ ปี ดังกล่าวแล้ว สนธิสัญญานี้จะคงเป็นข้อผูกพันอยู่จนกว่าจะสิ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่อัครภาคีทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะได้บอกเลิก.

แต่เท่าว่า เป็นที่เข้าใจกันโดยชัดเจนว่า การบอกเลิกเช่นว่านี้จะไม่มีผลสิ้นสนธิสัญญาอนุสัญญา ข้อตกลง หรือความตกลงใดๆ ที่ได้ยกเลิกโดยสนธิสัญญานี้.

ข้อ ๒๖.

สนธิสัญญานี้จะได้รับสัตยาบัน และสัตยาบันทั้งสองฝ่ายจะได้แลกเปลี่ยนกันณะโคเปนเฮเกนโดยเร็วที่สุดที่จะเป็นไปได้ และสนธิสัญญาที่ว่านี้จะได้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ ภายหลังวันแลกเปลี่ยนสัตยาบันเป็นต้นไป.

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ผู้มีอำนาจเต็มซึ่งมีนามข้างท้ายนี้ได้ลงนามและประทับตราไว้เป็นสำคัญ เมื่อวันที่ห้า เดือนพฤศจิกายน คริสตศักราช พันเก้าร้อยสามสิบเจ็ด ตรงกับวันที่ห้า เดือนที่แปด พุทธศักราช สองพันสี่ร้อยแปดสิบ.

(ลงนามและประทับตรา) พระยาราชวังสัน.

(ลงนามและประทับตรา) ปี. มุนข.

โปรโตคอลสุดท้าย

ผู้อำนาจเต็มซึ่งมีนามข้างท้ายนี้ เมื่อพบกันเพื่อลงนามสนธิสัญญานี้ ได้ตกลงกัน
ดังต่อไปนี้ :

๑) เนื่องจากความสัมพันธ์ ซึ่งมีอยู่ระหว่างเคนมาร์กกับไอซ์แลนด์ตามกฎหมาย
ว่าด้วยสหภาพลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๑๘ จึงเป็นที่เข้าใจกันว่า โดยอาศัยบท
ต่าง ๆ แห่งสนธิสัญญาที่กล่าวนามข้างต้นนี้ ประเทศไทยจะไม่มีสิทธิเรียกร้องคุณประโยชน์
พิเศษซึ่งเคนมาร์กได้ให้หรือจะได้ให้แก่ไอซ์แลนด์.

๒) บทแห่งสนธิสัญญานี้ ไม่เป็นอันใช้แก่ความอนุเคราะห์ ซึ่งเคนมาร์กให้หรือ
จะได้ให้แก่อร์เวย์หรือสวีเดนหรือแก่ทั้งสองประเทศนี้ ตราบเท่าที่ความอนุเคราะห์เหล่านั้น
มิได้ให้แก่รัฐอื่น ๆ นอกจากรัฐที่กล่าวมาข้างต้น.

๓) บทแห่งสนธิสัญญานี้ ไม่เป็นอันใช้แก่กรีนด์แลนด์ซึ่งการพาณิชย์และการเดิน
เรือเป็นอันสงวนไว้สำหรับรัฐเคนมาร์ก แต่ที่ว่า ของที่ผลิตหรือทำหัตถกรรมในกรีนด์แลนด์
จะได้อุปโภคผลประติบัติในประเทศไทยอันเป็นการอนุเคราะห์เท่ากันทุกประการกับที่ให้แก่
ของที่ผลิตหรือทำหัตถกรรมในประเทศอื่นใด และของที่ผลิตหรือทำหัตถกรรมในประเทศไทย
จะได้อุปโภคผลประติบัติในกรีนด์แลนด์อันเป็นการอนุเคราะห์เท่ากันทุกประการกับที่ให้แก่
ของที่ผลิตหรือทำหัตถกรรมในประเทศอื่นใด.

๔) เป็นที่เข้าใจกันว่า ผลประติบัติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ
อสังหาริมทรัพย์ ซึ่งมีบทบัญญัติในข้อ ๒ วรรค ๗ และข้อ ๗ วรรค ๔ นั้น เป็นอันให้โดย
เงื่อนไขที่เป็นการด้อยที่ด้อยปฏิบัติต่อกัน.

๕) เป็นที่เข้าใจกันว่า ในการทั้งปวงซึ่งมีบทบัญญัติผลประติบัติแห่งชาติพื้นเมือง
ไว้ในสนธิสัญญานี้ คนชาติและเรือแห่งอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะไม่ถูกอีกฝ่ายหนึ่ง
ประติบัติให้ได้รับอนุเคราะห์น้อยกว่าคนชาติและเรือแห่งประเทศอื่นใด.

๖) เป็นที่เข้าใจกันว่า ผลประติบัติแห่งชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งซึ่งมีบทบัญญัติ
ไว้ในสนธิสัญญานี้จะได้ให้โดยทันทีและโดยไม่มีเงื่อนไข.

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ผู้มีอำนาจเต็มซึ่งมีนามข้างท้ายนี้ได้ลงนามไว้เป็นสำคัญ เมื่อ วันที่ห้า เดือนพฤศจิกายน คริสตศักราช พันเก้าร้อยสามสิบเจ็ด ตรงกับวันที่ห้า เดือนที่แปด พุทธศักราช สองพันสี่ร้อยแปดสิบ.

(ลงนามและประทับตรา) พระยาราชวังสัน.

(ลงนามและประทับตรา) บ. มุข.

(จาก พระยาราชวังสัน ถึง นายป. มนข)

โคเปนเฮเกน ๔ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๓๗.

ท่านรัฐมนตรี,

เนื่องจากวรรค ๔ ในโปรโตคอลสุดท้ายสนธิสัญญาทางไมตรีพาณิชย์และการเดินเรือระหว่างประเทศไทยกับเดนมาร์ก ซึ่งลงนามกันวันนี้ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า รัฐบาลไทยตกลงกับรัฐบาลเดนมาร์ก ดังต่อไปนี้ :

ถ้าหากว่าอัครราชทูตผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งนำเสนอกฎหมายเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์เช่นที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าไม่เป็นอันสำเร็จ เงื่อนไขแห่งการถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกัน รัฐบาลทั้งสองจะได้กระทำการเจรจากันเพื่อตั้งวิธีการอันเป็นที่พอใจ.

ข้าพเจ้าขอแสดงความ
ว ล ว.

(ลงนาม) พระยาราชวังสัน.

(จาก นายป. มนข ถึง พระยาราชวังสัน)

กระทรวงการต่างประเทศ.

โคเปนเฮเกน ๕ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๓๗.

ท่านอัครราชทูต,

เนื่องจากวรรค ๔ ในโปรโตคอลสุดท้ายสนธิสัญญาทางไมตรีพาณิชย์และการเดินเรือระหว่างเดนมาร์กกับประเทศไทย ซึ่งลงนามกันวันนี้ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า รัฐบาลเดนมาร์กตกลงกับรัฐบาลไทย ดังต่อไปนี้ :

ถ้าหากว่าอัครราชทูตผู้ทำสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งนำเสนอกฎหมายเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์เช่นที่ภาคอีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าไม่เป็นอันสำเร็จ เงื่อนไขแห่งการด้อยที่ด้อยปฏิบัติต่อกัน รัฐบาลทั้งสองจะไ้กระทำการเจรจาเพื่อตงวิธีการอันเป็นที่พอใจ.

ข้าพเจ้าขอแสดง วล ๗.

(ลงนาม) ป. มนข.

Treaty of Friendship, Commerce and Navigation

between

Thailand and Denmark.

Signed at Copenhagen, 5th November 1937

and ratifications exchanged at Copenhagen, 15th March 1937.*

His Majesty the King of Thailand and His Majesty the King of Denmark and Iceland, being desirous of strengthening the relations of amity and good understanding which happily exist between the two States, and being convinced that this cannot be better accomplished than by revising the treaties hitherto existing between the two countries, have resolved to complete such revision, based upon the principles of reciprocity, equity and mutual benefit, and for that purpose have named as their Plenipotentiaries, that is to say :

HIS MAJESTY THE KING OF THAILAND :

His Excellency *Phya Rajawangsan*, His Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary;

HIS MAJESTY THE KING OF DENMARK AND ICELAND :

Peter Rochegune Munch, D.S., His Minister for Foreign Affairs;

Who, after having communicated to each other their respective full powers, found to be in good and due form, have agreed upon the following articles :

ARTICLE 1.

There shall be constant peace and perpetual friendship between the Kingdom of Thailand and the Kingdom of Denmark.

ARTICLE 2.

The nationals of each of the High Contracting Parties, upon submitting themselves to the laws and regulations in force in the territory of the other, shall be permitted to enter, travel and reside in this territory, to engage in religious, educational and charitable work, to own or lease and occupy houses, manufactories, warehouses and shops, to employ agents of their choice, and to own or lease land for residential, commercial, industrial, religious, charitable and other lawful purposes and for use as cemeteries on the same terms as the nationals of the most favoured nation.

* Taken from the official file of the Archives Division, Ministry of Foreign Affairs of Thailand. Printed at Bangkok Times Press, March B.E. 2482. (1939)

They shall not be compelled, under any pretext whatsoever, to pay any dues, taxes or charges of any nature whatsoever other or higher than those that are or may be paid by nationals of the other High Contracting Party.

The nationals of each of the High Contracting Parties shall receive, in the territory of the other, the most constant protection and security for their persons and property and shall enjoy in this respect the same rights and privileges as are or may be granted to nationals of the other High Contracting Party, on their submitting themselves to the laws and regulations locally in force.

They shall, however, be exempt in the territory of the other Party from all compulsory functions, whether administrative or judicial, except in cases of guardianship, and from compulsory military service either on land, on sea, or in the air, in the regular forces, or in the national guard, or in the militia; from all contributions in money or in kind, imposed in lieu of personal military service, and from all forced loans and forced gifts and from all military contributions. They shall not be subjected, in time of peace or in time of war, to military requisitions except as imposed upon nationals, and they shall reciprocally be entitled to compensation payable to nationals by the laws in force in their respective countries.

The nationals of each of the High Contracting Parties shall enjoy in the territory of the other entire liberty of conscience, and, subject to the local laws and regulations, shall enjoy the right of private or public exercise of their worship.

In all that relates to their commercial, shipping, industrial and agricultural pursuits, and to callings and professions, the nationals of either of the High Contracting Parties shall throughout the whole extent of the territory of the other be placed in all respects on the same footing as the nationals of the most favoured nation.

They shall there have right to acquire, possess or dispose of any kind of movable and immovable property, the acquisition, possession or disposal of which is or may hereafter be allowed by the laws in force in the country to nationals of the most favoured nation.

ARTICLE 3.

The dwellings, warehouses, manufactories, shops and all other buildings of the nationals of each of the High Contracting Parties in the territory of the other, together with all premises used in connection therewith for lawful purposes, shall be exempt from visits and searches and from examinations or inspections of books, papers, or accounts therein located except under the conditions and with the forms prescribed by the laws and regulations applying to the nationals of the other High Contracting Party.

ARTICLE 4.

The nationals of each of the High Contracting Parties shall have liberty freely to come with their ships and cargoes to all places, ports and waterways in the territory of the other which are or may be opened to foreign commerce and navigation, subject always to the laws of the country to which they thus come.

ARTICLE 5.

In the event of one of the High Contracting Parties being in the necessity of establishing prohibitions or restrictions on the importation or exportation of any article of commerce between the two countries, the said Party undertakes to take into consideration as far as possible the interests of the other Party.

Nothing in this Treaty shall be construed to restrict the right of either High Contracting Party to impose :

1) Prohibitions, restrictions or regulations for the enforcement of police or revenue laws, including laws prohibiting or restricting the importation, exportation, or sale of alcohol or alcoholic beverages or of opium, the coca leaf, their derivatives and other narcotic drugs, as well as other laws imposed upon articles the internal production, consumption, sale or transport of which is or may be forbidden or restricted by the national law;

2) Prohibitions or restrictions on the trade or traffic in arms, ammunitions and war materials, and in exceptional circumstances all other military supplies;

3) Prohibitions or restrictions necessary for the protection of national or public security or health, or for the protection of animal or plant life against disease, harmful pests or extinction;

4) Prohibitions or restrictions upon articles which, as regards production or trade, are or may hereafter be subject within the country to a monopoly exercised by or under the control of the State.

ARTICLE 6.

The nationals of each of the High Contracting Parties shall have free access to the Courts of Justice of the other in pursuit and defense of their rights; they shall be at liberty, equally with nationals of the other High Contracting Party and with the nationals of the most favoured nation, to choose and employ lawyers, advocates and representatives to pursue and defend their rights before such Courts.

There shall be no conditions or requirements imposed upon the nationals of either of the High Contracting Parties in connection with such access to the Courts of Justice of the other which do not apply to nationals of the other High Contracting Party or to the nationals of the most favoured nation.

Exemption from the regulations regarding "*cautio judicatum solvi*" is only granted on condition of reciprocity.

ARTICLE 7.

Limited liability and all other companies of economic character, already or hereafter to be organized in accordance with the laws of either High Contracting Party and domiciled in the territory of such Party, are authorized in the territory of the other to exercise their rights and appear in the Courts either as plaintiffs or defendants, subject to the laws of such other Party.

There shall be no conditions or requirements imposed upon such companies organized in accordance with the laws of either High Contracting Party in connection with such access to the Courts of Justice of the other which do not apply to such national companies or those of the most favoured nation.

Such companies may, provided they comply with the laws of the other Party and obtain the necessary authorization in cases where such authorization is required by the said laws, establish themselves in the latter country, set up branches and agencies and carry on their activities therein.

With regard to the carrying on of their activities as well as with regard to the right to acquire, to possess and to lease movable and immovable property such companies, once admitted, shall enjoy the same treatment as is granted or may be granted to similar companies of the most favoured nation.

Neither in respect of their activities nor of their property shall they be subject to other or higher imposts, taxes, or dues of whatever nature than those which are applied or may be applied to the companies of the most favoured nation; and only such business of the said companies as is transacted on the territory of the other Contracting Party and such of their property as is actually found there shall be subject to any imposts, taxes, or dues.

ARTICLE 8.

As regards traffic in transit, the High Contracting Parties shall apply in their reciprocal relations the provisions of the Convention and Statute on Freedom of Transit, signed at Barcelona on April 20, 1921.

ARTICLE 9.

Each of the High Contracting Parties agrees to grant to the other national treatment in all that relates to the transport on or through its territory of persons, baggage and goods.

ARTICLE 10.

Goods of every nature, originating within the territory of one of the High Contracting Parties and imported into the territory of the other, shall not there be subjected to excise, octroi, consumption and any other internal duties higher than those which are or may be levied on similar goods of the most favoured nation.

ARTICLE 11.

It is agreed that the Customs tariffs applicable to articles, the produce or manufacture of either of the High Contracting Parties imported into the territory of the other shall be regulated by the laws and regulations of the country of importation.

The High Contracting Parties agree to grant each other most-favoured-nation treatment in all matters concerning Customs duties and subsidiary duties of every kind, the classification and interpretation of tariffs and in the method of levying duties, and, further, in all matters concerning the rules, formalities and charges imposed in connection with the clearing of goods through the Customs, drawbacks, the use of bonded warehouses and certificates of origin.

Accordingly, natural or manufactured products having their origin in either of the contracting countries, imported into the territory of the other, from whatever place arriving, shall in no case be subject, in regard to the matters referred to above, to any duties, taxes or charges other or higher, or to any rules and formalities other or more burdensome, than those to which the like products having their origin in any third country are or may hereafter be subject.

Similarly, natural or manufactured products exported from the territory of either Contracting Party and destined for the territory of the other Party shall in no case be subject, in regard to the above-mentioned matters, to any duties, taxes, or charges other or higher, or to any rules and formalities other or more burdensome, than those to which the like products when destined for the territory of any other country are or may hereafter be subject.

ARTICLE 12.

The nationals of each of the High Contracting Parties shall have in the territory of the other the same rights as nationals of that High Contracting Party in regard to patents for inventions, trade-marks, trade-names, designs and copyright in literary and artistic works, upon fulfilment of the formalities prescribed by law.

ARTICLE 13.

The merchant vessels of either of the High Contracting Parties, whether in ballast or with cargoes, which arrive at or depart from the ports of the other Party shall enjoy the same rights, privileges, liberties, favours, immunities and exemptions in matters of navigation as those which are or may be enjoyed by national vessels, from whatever place such vessels may arrive and whatever may be their place of destination.

In regard to duties of tonnage, harbour, pilotage, lighthouse, quarantine, or other similar or corresponding duties of whatever nature or under whatever denomination, levied

in the name or for the profit of the Government, public functionaries, private individuals, corporations or establishments of any kind, the High Contracting Parties shall reciprocally apply the provisions of the Convention and Statute on the International Regime of Maritime Ports, signed at Geneva on December 9, 1923.

ARTICLE 14.

Each of the High Contracting Parties shall, subject to the provisions of Article 5, permit the importation or exportation of all merchandise which may be legally imported or exported, and also the carriage of passengers from or to their respective territory, upon the vessels of the other; and such vessels, their cargoes and passengers shall enjoy the same privileges as, and shall not be subject to any other or higher duties, charges or restrictions than national vessels, their cargoes and passengers.

ARTICLE 15.

In all that concerns the entering, clearing, stationing, loading and unloading of vessels in the ports, basins, docks, roadsteads, harbours, or waterways of the two countries, no privilege shall be granted to national vessels which shall not equally be granted to vessels of the other country; the intention of the High Contracting Parties being that in these respects the vessels of each shall receive the treatment accorded to national vessels.

ARTICLE 16.

The coasting trade and the national fisheries of both the High Contracting Parties are excepted from the provisions of the present Treaty, and shall be regulated according to the laws and regulations of Thailand and Denmark respectively.

ARTICLE 17.

Any ship of war or merchant vessel of either of the High Contracting Parties which may be compelled by stress of weather, or by reason of any other distress, to take shelter in a port of the other, shall be at liberty to refit therein, to procure all necessary supplies and put to sea again, without paying any dues other than such as would be payable by national vessels. In case, however, the master of a merchant vessel should be under the necessity of disposing of a part of his cargo in order to defray the expenses, he shall be bound to conform to the regulations and tariffs of the place to which he may have come.

If any ship of war or merchant vessel of one of the High Contracting Parties should run aground or be wrecked upon the coast of the other, the local authorities shall give prompt notice of the occurrence to the Consular Officer residing in the district or to the nearest Consular Officer of the other Power.

Such stranded or wrecked ship or vessel and all parts thereof, and all furniture and appurtenances belonging thereto, and all goods and merchandise saved therefrom, including those which may have been cast into the sea, or the proceeds thereof, if sold, as well as all papers found on board such stranded or wrecked ship or vessel, shall be given up to the owners or their agents, when claimed by them, within the period fixed by the laws and regulations of the country in which the wreck or stranding occurred, and such owners or agents shall pay only the expenses incurred in the preservation of the property, together with the salvage or other expenses which would have been payable in the case of the wreck or stranding of a national vessel.

The goods and merchandise saved from the wreck or stranding shall be exempt from all duties of the customs unless cleared for consumption, in which case they shall pay ordinary duties.

In the case of a ship or vessel belonging to the nationals of one of the High Contracting Parties being driven in by stress of weather, run aground or wrecked in the territory of the other, the proper Consular Officer of the High Contracting Party to which the vessel belongs shall, if the owners or their agents are not present, or are present but require it, be authorized to interpose in order to afford the necessary assistance to the nationals of his State.

ARTICLE 18.

The vessels of war of each of the High Contracting Parties may enter, remain and make repairs in those ports and places of the other to which the vessels of war of other nations are accorded access; they shall submit to the same regulations and enjoy the same honours, advantages, privileges and exemptions as are now, or may hereafter be conceded to the vessels of war of any other nation.

ARTICLE 19.

The Consular Officers of each of the High Contracting Parties residing in the territory of the other shall receive from the local authorities such assistance as can by law be given to them for the recovery of deserters from the vessels of the former Party, provided that this stipulation shall not apply to nationals of the High Contracting Party from whose local authorities assistance is requested.

ARTICLE 20.

Each of the High Contracting Parties may appoint Consuls-General, Consuls, Vice-Consuls and other Consular Officers or Agents to reside in the towns and ports of the territory of the other where similar officers of other Powers are permitted to reside.

Such Consular Officers and Agents, however, shall not enter upon their functions until they shall have been approved and admitted by the Government to which they are sent.

They shall be entitled, on condition of reciprocity, to exercise all the powers and enjoy all the honours, privileges, exemptions and immunities of every kind which are, or may be accorded to Consular Officers of the most favoured nation.

ARTICLE 21.

In case of the death of a national of one of the High Contracting Parties in the territory of the other without having in the country of his decease any known heirs or testamentary executors by him appointed, the competent local authorities shall at once inform the nearest Consular Officer of the nation to which the deceased belonged, in order that necessary information may immediately be forwarded to parties interested.

In case of the death of a national of one of the High Contracting Parties in the territory of the other, without leaving at the place of his decease any person entitled by the laws of his country to take charge of and administer the estate, the competent Consular Officer of the State to which the deceased belonged shall be empowered to take custody of and administer the estate in the manner and under the limitations prescribed by the laws of the country in which the property of the deceased is situated.

The foregoing provisions shall also apply in case of a national of one of the High Contracting Parties dying outside the territory of the other, but possessing property therein, without leaving any person there entitled to take charge of and administer the estate.

ARTICLE 22.

The provisions of the present Treaty do not apply to :

- 1) Favours granted or to be granted hereafter to an adjoining State to facilitate frontier traffic;
- 2) Favours granted or to be granted hereafter to a third State in virtue of a Customs Union;
- 3) Favours contractually granted or to be granted to a third State for the avoidance of double taxation or the mutual protection of revenue;
- 4) Favours granted or to be granted hereafter to an adjoining State with regard to the navigation on or use of boundary waterways not navigable from the sea.

ARTICLE 23.

Any dispute which may arise between the High Contracting Parties with respect to the contents, the interpretation, or the application of the present Treaty which cannot be settled by diplomatic means, shall at the request of either Party be submitted in the

absence of contrary agreement to the Permanent Court of International Justice at The Hague. Both Parties hereby undertake to accept as binding the arbitral award. The Court shall give its decision in accordance with the summary procedure mentioned in article 29 of the Statute of the Court, unless the High Contracting Parties agree that the ordinary procedure shall be applied.

ARTICLE 24.

The present Treaty shall, from the date of its coming into force, be substituted for the Treaty of Friendship, Commerce and Navigation between Thailand and Denmark, signed at Copenhagen on the 1st September 1925, and from this date the said Treaty of 1925 and all arrangements and agreements subsidiary thereto concluded or existing between the High Contracting Parties shall cease to be binding.

ARTICLE 25.

The present Treaty shall remain in force for 5 years from the date on which it comes into effect.

In case neither of the High Contracting Parties should have notified 12 months before the expiration of the said 5 years the intention of terminating it, it shall remain binding until the expiration of one year from the day on which either of the High Contracting Parties shall have denounced it.

It is clearly understood, however, that such denunciation shall not have the effect of reviving any of the Treaties, Conventions, Arrangements, or Agreements abrogated by the present Treaty.

ARTICLE 26.

This Treaty shall be ratified, and the ratifications thereof shall be exchanged at Copenhagen as soon as possible, and the said Treaty shall come into force on the fifteenth day after the exchange of ratifications.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned Plenipotentiaries have hereto signed their names and affixed their seals, this fifth day of November in the nineteen hundred and thirty-seventh year of the Christian era, corresponding to the fifth day in the eighth month in the two thousand four hundred and eightieth year of the Buddhist era.

(L.S.) PHYA RAJAWANGSAN.

(L.S.) P. MÜNCH.

FINAL PROTOCOL.

The undersigned Plenipotentiaries, meeting in order to sign the present Treaty, have agreed upon the following :

1) Considering the relations, existing between Denmark and Iceland in conformity with the Union-Law of 30th November 1918, it is understood that by virtue of the provisions of the above-named Treaty Thailand shall not be entitled to claim the special benefits which Denmark has granted or may grant to Iceland.

2) The provisions of this Treaty do not apply to favours granted or to be granted by Denmark to Norway or Sweden or both these countries, so long as these favours are not granted to states other than those mentioned above.

3) The provisions of this Treaty do not apply to Greenland where commerce and navigation are reserved for the Danish State. Nevertheless, goods produced or manufactured in Greenland shall enjoy in Thailand a treatment in all respects as favourable as that accorded to goods produced or manufactured in any other country, and goods produced or manufactured in Thailand shall enjoy in Greenland a treatment as favourable as that accorded to goods produced or manufactured in any other country.

4) It is understood that the most-favoured-nation treatment in regard to immovable property provided for in Article 2, paragraph 7, and Article 7, paragraph 4, is accorded on condition of reciprocity.

5) It is understood that in all the matters for which national treatment is provided in this Treaty, the nationals and vessels of either High Contracting Party shall not be treated by the other less favourably than the nationals and vessels of any other country.

6) It is understood that the most-favoured-nation treatment provided for in this Treaty shall be accorded immediately and unconditionally.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned Plenipotentiaries have hereto signed their names this fifth day of November in the nineteen hundred and thirty-seventh year of the Christian era, corresponding to the fifth day in the eighth month in the two thousand four hundred and eightieth year of the Buddhist era.

(L.S.) PHYA RAJAWANGSAN.

(L.S.) P. MÜNCH.

(Phya Rajawangsan to Mr. P. Munch)

Copenhagen, November 5th, 1937.

Sir,

Referring to paragraph 4 in the Final Protocol in the Treaty of Friendship, Commerce and Navigation between Thailand and Denmark signed this day, I have the honour to confirm that the Thai Government agree with the Danish Government on the following :

If one of the High Contracting Parties introduces such legislation with regard to immovable property that the other Party is of opinion that the condition of reciprocity is not fulfilled, the two Governments will take up negotiations with a view to establishing a satisfactory modus.

I have the honour to be, etc.

(Sd.) PHYA RAJAWANGSAN.

(Mr. P. Munch to Phya Rajawangsan)

MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES

Copenhagen, November 5, 1937.

Sir,

Referring to paragraph 4 in the Final Protocol of the Treaty of Friendship, Commerce and Navigation between Denmark and Thailand, signed this day, I have the honour to confirm that the Danish Government agree with the Thai Government on the following :

If one of the High Contracting Parties introduces such legislation with regard to immovable property that the other Party is of opinion that the condition of reciprocity is not fulfilled, the two Governments will take up negotiations with a view to establishing a satisfactory modus.

I have the honour to be, etc.

(Sd.) P. MUNCH.